

کار پولس در تسالونیکیان

¹For yourselves, brethren, know our entrance in unto you, that it was not in vain:²But even after that we had suffered before, and were shamefully entreated, as ye know, at Philippi, we were bold in our God to speak unto you the gospel of God with much contention.³For our exhortation was not of deceit, nor of uncleanness, nor in guile:⁴But as we were allowed of God to be put in trust with the gospel, even so we speak; not as pleasing men, but God, which trieth our hearts.⁵For neither at any time used we flattering words, as ye know, nor a cloke of covetousness; God is witness:⁶Nor of men sought we glory, neither of you, nor yet of others, when we might have been burdensome, as the apostles of Christ.⁷But we were gentle among you, even as a nurse cherisheth her children:⁸So being affectionately desirous of you, we were willing to have imparted unto you, not the gospel of God only, but also our own souls, because ye were dear unto us.⁹For ye remember, brethren, our labour and travail: for labouring night and day, because we would not be chargeable unto any of you, we preached unto you the gospel of God.¹⁰Ye are witnesses, and God also, how holily and justly and unblameably we behaved ourselves among you that believe:¹¹As ye know how we exhorted and comforted and charged every one of you, as a father doth his children,¹²That ye would walk worthy of God, who hath called you unto his kingdom and glory.¹³For this cause also thank we God without ceasing, because, when ye received the word of God which ye heard of us, ye received it not as the word of

¹زیرا، ای برادران، خود می‌دانید که ورود ما در میان شما باطل نبود.²بلکه هرچند قبل از آن در فیلیپی زحمت کشیده و بی‌احترامی دیده بودیم، چنانکه اطلاع دارید، لیکن در خدای خود دلیری کردیم تا انجیل خدا را با جدّ و جهدِ شدید به شما اعلام نماییم.³زیرا که نصیحت ما از گمراهی و خیانت و ربا نیست،⁴بلکه چنانکه مقبول خدا گشتیم که وکلای انجیل بشویم، همچنین سخن می‌گوییم و طالب رضامندی مردم نیستیم، بلکه رضامندی خدایی که دل‌های ما را می‌آزماید.⁵زیرا هرگز سخن تملّق‌آمیز نگفتیم، چنانکه می‌دانید، و نه بهانه طمع کردیم، خدا شاهد است؛⁶و نه بزرگی از خلق جستیم، نه از شما و نه از دیگران، هرچند چون رسولان مسیح بودیم، می‌توانستیم سنگین باشیم،⁷بلکه در میان شما به ملائمت بسر می‌بردیم، مثل دایه‌ای که اطفال خود را می‌پرورد.⁸بدین طرز شایق شما شده، راضی می‌بودیم که نه همان انجیل خدا را به شما دهیم، بلکه جانهای خود را نیز از بس که عزیز ما بودید.⁹زانرو که، ای برادران، محنت و مشقّت ما را یاد می‌دارید زیرا که شبانه‌روز در کار مشغول شده، به انجیل خدا شما را موعظه می‌کردیم که مبادا بر کسی از شما بار نهیم.¹⁰شما شاهد هستید و خدا نیز که به چه نوع با قدّوسیّت و عدالت و بی‌عیبی نزد شما که ایماندار هستید رفتار نمودیم.¹¹چنانکه می‌دانید که هر یکی از شما را چون پدر، فرزندان خود را نصیحت و دلداری می‌نمودیم،¹²و وصیّت می‌کردیم که رفتار بکنید بطور شایسته خدایی که شما را به ملکوت و جلال خود می‌خواند.

¹³و از این جهت ما نیز دائماً خدا را شکر می‌کنیم که چون کلام خدا را که از ما شنیده بودید یافتید، آن را کلام انسانی نپذیرفتید، بلکه چنانکه فی‌الحقیقّه است، کلام خدا که در شما که ایماندار هستید عمل می‌کند.¹⁴زیرا که، ای برادران، شما اقتدا نمودید به کلیساهای خدا که در یهودیه در مسیح عیسی می‌باشند، زیرا که شما از قوم خود همان زحمات را کشیدید که ایشان نیز از یهود دیدند،¹⁵که عیسی خداوند و انبیای خود را کشتند و بر ما جفا کردند؛ و ایشان ناپسند خدا هستند و مخالف جمیع مردم،¹⁶و ما را منع می‌کنند که به اُمّت‌ها سخن بگوییم تا نجات

men, but as it is in truth, the word of God, which effectually worketh also in you that believe.¹⁴ For ye, brethren, became followers of the churches of God which in Judaea are in Christ Jesus: for ye also have suffered like things of your own countrymen, even as they have of the Jews:¹⁵ Who both killed the Lord Jesus, and their own prophets, and have persecuted us; and they please not God, and are contrary to all men:¹⁶ Forbidding us to speak to the Gentiles that they might be saved, to fill up their sins alway: for the wrath is come upon them to the uttermost.¹⁷ But we, brethren, being taken from you for a short time in presence, not in heart, endeavoured the more abundantly to see your face with great desire.¹⁸ Wherefore we would have come unto you, even I Paul, once and again; but Satan hindered us.¹⁹ For what is our hope, or joy, or crown of rejoicing? Are not even ye in the presence of our Lord Jesus Christ at his coming?²⁰ For ye are our glory and joy.

یابند و همیشه گناهان خود را لبریز می‌کنند، اما مُنتهای غضب ایشان را فرو گرفته است.
¹⁷ لیکن ما، ای برادران، چون به قدر ساعتی در ظاهر نه در دل از شما مهجور شدیم، به اشتیاق بسیار زیاده‌تر کوشیدیم تا روی شما را ببینیم.¹⁸ و بدین جهت یک دو دفعه خواستیم نزد شما بیاییم، یعنی من، پولس، لیکن شیطان ما را نگذاشت.¹⁹ زیرا که چیست امید و سرور و تاج فخر ما؟ مگر شما نیستید در حضور خداوند ما عیسی در هنگام ظهور او؟²⁰ زیرا که شما جلال و خوشی ما هستید.